

gennem en yderligere Præmiebetaling for et øget Areal. Flertallet erkender, at den største Vanskelighed i Sukkerodrykningen ligger i Mangelen paa Arbejdskraft, men gennem en lidt højere Præmiebetaling for et øget Areal i Forhold til 1946 haaber man, at dette maa bidrage til, at de arbejdsmæssige Vanskeligheder vil kunne overvindes, og at det yderligere maa kalde nye Dyrkere til.

Saftroedrykningen er fra en ringe Begyndelse i 1943 vokset til saa betydelende et Areal, at der i 1946—47 blev oparbejdet 16 Mill. kg Raasukker samt 6 Mill. kg Roesaft — i alt svarende til 19 Mill. kg Raasukker. Det er Flertallets Opfattelse, at denne betydelige Sodemængde ikke havde kunnet fremskaffes gennem en øget Dyrkning af egentlige Sukkerroer. Denne Sodemængde, hvoraf ca. $\frac{4}{5}$ oparbejdes til Raasukker, medens ca. $\frac{1}{5}$ bruges som Roesaft, danner Grundlaget for en Række Erhvervsvirksomheder, der fremstiller saa vidt forskellige Ting som Frugtvine, Mineralvand, Chokolade, Bolsjer, Iskrem, Bagekrem og meget andet. Det private Initiativ har herigennem frembragt baade Beskæftigelse og Eksportværdier af stor Betydning. Flertallet fremhæver, at Raasukkeret er under Kontrol, saavel vedrørende Oparbejdning som Fordelingen heraf. Man er vel opmærksom paa, at en Del Sukkersaft unddrages Rationeringen, men dette udgør kun beskedne Mængder. Spørgsmaalet om Saftroeproduktion er endnu ikke afklaret, men maa forhandles videre i Rigsdagens Sukkerudvalg, og Flertallet har derfor ment, at der i indeværende Aar ingen Ændring kan foretages, men Flertallet ønsker en skarpere Kontrol med de Udgifter, der løber paa i Saftroedrykningen, navnlig Udgifter til Tegning af Arealer, Transportudgifter m. v.

Et andet Flertal (Venstre, Det radikale Venstre, Socialdemokratiet og Danmarks kommunistiske Parti) stiller Ændringsforslaget under Nr. 4, hvorved Sukkerfabrikkers Aktiekapital ikke maa udvides uden Lovhjemmel.

Et Mindretal (Socialdemokratiet) har intet at indvende imod selve det Grundlag for en Bemyndigelseslov vedrørende Sukkerproduktion, som i Loven af 1932 blev givet Ministeren for Handel, Industri og Søfart, og hvoraf det foreliggende Lovforslag maa betragtes som en Fortsættelse, men man ser med Ængstelse, at der i Aarene under Krigen og Besættelsen er sket en Udhuling af Lovens Grundtanke, hvorved den funktionelle Forbindelse mellem henholdsvis Sukkerpris, Roepris, Tantieme til Dyrkerne og Udbytte til Aktionærerne er blevet overklippet. Resultatet heraf er, at Statens Sukkerfond efter det foreliggende Forslag med sit stigende Underskud maa bære hele Risikoen ved Sukkerproduktionen i alle Led. I Betragtning af den store Usikkerhed vedrørende Verdensmarkedets Sukkerpriser og Mulighederne for en kommende Overproduktion af Sukker, hvorved vore Muligheder for Eksport vil svinde ind til intet, maa man advare imod den fortsatte Udhuling af Sukkerordningens bærende Princip, herunder i Særdeleshed imod en fortsat Tilladelse til Sukkerfabrikkerne til ud over den oprindelige Lovs Maksimum (6 pCt., der under Hensyn til Underskuddet i Sukkerfonden i sig selv er angribeligt) at udbetale $1\frac{1}{2}$ pCt. yderligere af saakaldte „egne“ Indtægter. Man maa ligeledes tage Afstand fra den af Ministeren i Fremsættelsestalen antydede Tilladelse til De danske Sukkerfabrikker til Udvidelse af Aktiekapitalen til Modernisering af Anlæggene, idet dette uanset kommende Indtægt ved Forbedringerne varigt vil belaste dansk Sukkerfabrikation med en af Staten garanteret Forrentning. Det maa principielt være det rigtige, at der til dette Formaal tages Midler af Fabrikernes likvide Kapital eller søges kortvarigere Laan, hvis Afvikling vil kunne indpasses under Ordningen inden for en rimelig Aarrække.

Mindretallet beklager, at det ikke er lykkedes at samle et Flertal om at regulere Foderroesaftproduktionen og bringe den ind under Sukkerrationeringen. Naar det samlede Udvalg er enedes om at foreskrive